

บทที่ 2

การพัฒนาการค้าประเวณีในสังคมไทย

การพัฒนาการค้าประเวณี หมายถึง การเปลี่ยนแปลงทางปริมาณ รูปแบบ วิธีการกระบวนการขายบริการ และสถานที่ให้บริการ รวมถึงเชื้อชาติของผู้ให้บริการ และการมีเทคนิควิธีการที่มีวิวัฒนาการมาเรื่อยๆ จนกระทั่งถึงในยุคปัจจุบันในที่นี้จะพูดถึงในแต่ละยุคแต่ละสมัย โดยจะแบ่งตามชื่อเสียงของยุค โดยผู้ศึกษาจะแบ่งออกเป็น 4 ยุค ดังนี้

พัฒนาการค้าประเวณียุคหญิงเหนือ

ในยุคนี้เป็นยุคที่หญิงเหนือมีชื่อเสียงด้านการค้าประเวณีมากที่สุด สาเหตุหญิงเหนือที่มามีการค้าประเวณีนั้นมีหลายสาเหตุด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็น เรื่องปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม สภาพแวดล้อม ประกอบความกตัญญูต่อพ่อ แม่ และความรับผิดชอบของผู้หญิงที่มีต่อครอบครัวของเธอ ทำให้เธอต้องมาค้าประเวณีเพื่อแลกกับเงินเอาไปใช้จ่ายในครอบครัว หรือไม่ว่าจะเป็นค่านิยมที่ผิดๆ มีค่านิยมที่ฟุ้งเฟ้อ ใช้จ่ายเกินตัวก็ตาม และในยุคนี้จะมีการให้บริการเฉพาะแต่คนไทยเท่านั้นยุคนี้ปริมาณของหญิงเหนือมีมากที่สุด แม้ว่าจะเป็นเที่ยวทางตอนใต้ของประเทศ ทางตะวันออก ทางตะวันตก หรือทางอีสาน เมื่อเข้าไปตามช่องแล้วมักได้ยินเสียงภาษาไทยภาคเหนืออยู่เสมอ ในยุคนี้นี้จะมีคนเหนือไปค้าบริการทางเพศอยู่ทั่วทุกทิศของประเทศไทย รูปแบบการค้าประเวณีในยุคนี้ส่วนใหญ่จะอยู่ในรูปของช่องที่ให้บริการทางเพศเป็นกิจจะลักษณะ มีเมงคา หรือ แม่เล้าคอยควบคุมอยู่ และมีได้มีอาชีพอื่นบ้างหน้าเหมือนสมัยนี้ที่มีที่มีอยู่มากมายมีเกือบทุกแหล่ง ไม่เว้นแม้แต่ลอบบี้โรงแรม หรือร้านตัดผมที่มีไว้สำหรับตัดผม ฯลฯ ถ้าพูดถึงวัฒนธรรม ประเพณีของทางภาคเหนือที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้แล้วมักนึกถึง “ประเพณีการขึ้นครุ” การขึ้นครุ หมายถึง การที่ชายไปเที่ยวผู้หญิงขายบริการครั้งแรกและสูญเสียความบริสุทธิ์ให้แก่หญิงบริการ รวมไปถึงการวัดความเป็นชาย การขึ้นครุของชายเหนือจะอยู่ในช่วงอายุประมาณ 16 – 18 ปี หรือหลังจากจบการศึกษา มัธยมศึกษาปีที่ 6 ดังจะเห็นได้จากการรับน้องเข้าสถาบันระดับอุดมศึกษา เป็นประเพณีที่รุ่นพี่ต้องพารุ่นน้องได้ให้รู้จักความเป็นชายคือ “การขึ้นครุ” เป็นการหาประสบการณ์ทางเพศเป็นครั้งแรกของชาย อาจมองได้ว่าเป็นค่านิยมที่ผิดๆ เพราะว่าความเป็นชายนั้นธรรมชาติได้สร้างมาให้และธรรมชาติเองก็จะสอนเมื่อถึงเวลา ไม่จำเป็นต้องไปหาประสบการณ์เหล่านี้ล่วงหน้า ประสบ

การณ์เหล่านี้เมื่อถูกสะสมมากๆ แล้วกลับกลายเป็นนิสัยที่แก้ไขไม่ได้ ทำให้เกิดการเปลี่ยนคูนอนบ่อยๆ และเมื่อชายที่แต่งงานไปแล้วเมื่อมีโอกาสมักออกไปหาความสุขทางเพศจากผู้หญิงอื่นที่ไม่ใช่ภรรยาของตน มีผลทำให้หญิงขายบริการมีจำนวนมากขึ้น

ผลงานของ นิตยา ระวีงพาด และ เสาวภา พรศิริพงษ์ (2539, หน้า 5 - 53) ได้กล่าวถึงวิวัฒนาการการขายบริการทางเพศในล้านนา ล้านนาหมายถึงบริเวณจังหวัดเชียงใหม่ เชียงราย พะเยา ลำพูน ลำปาง แพร่ น่าน และแม่ฮ่องสอน รวม 8 จังหวัดที่อยู่ทางตอนเหนือของประเทศไทย นับแต่ข้าราชการผู้ขายที่มาตรวจราชการตามหัวเมืองทางเหนือมักได้รับการเอาใจ โดยมีการจัดหาหญิงเหนือเอาไว้บริการต่อมาหลังจากที่รัฐบาลสยามได้ตกลงทำสนธิสัญญาเบาริงกับอังกฤษ ใน พ.ศ.2398 อังกฤษได้มาตั้งโรงเลื่อยที่มะละแหม่ง มีแม่เล้าจากลำเพ็ง ได้นำหญิงมาจากกรุงเทพและมาเปิดโรงค้าประเวณีให้แก่คนงานชาวอังกฤษ ลูกค้ามีทั้งชาวอังกฤษ และชายชาวเชียงใหม่ เมื่อกิจการการค้าประเวณีได้เจริญก้าวหน้าไปมากจึงต้องหาหญิงมาขายบริการเพิ่มมากขึ้น และได้มีการชักชวนหญิงเหนือมาให้บริการทางเพศแก่ลูกค้าและมีการพัฒนาการค้าประเวณีมาเรื่อยๆ

ต่อมาเกิดการล่อลวงหญิงเหนือไปขายต่างถิ่นมีทั้งยินยอมและไม่ยินยอมบางครั้งมีลักษณะ “ตกเขียว” หญิงเหนือถูกส่งไปขายบริการตามหัวเมืองใหญ่ๆ ของประเทศ จนเป็นที่รู้จักกันทั่วทั้งประเทศเลยทีเดียว จนกระทั่งเกิดคำกล่าวที่ว่า “ถ้าจะเที่ยวหญิงเหนือมิต้องไปไกลถึงภาคเหนือมีมาให้บริการถึงที่” คำกล่าวนี้บ่งบอกถึงการขายบริการหญิงเหนือมีไปทั่วทุกสถานที่บริการ

กระบวนการค้าหญิงบริการทางภาคเหนือจะเริ่มจากการมี ใบสั่ง เหมือนกับการส่งสินค้า เช่น ในใบสั่งนั้นจะระบุถึง อายุ ลักษณะผิวพรรณ หน้าตา เชื้อชาติ รวมถึงราคาค่าตัว หลังจากนั้นนายหน้า หรือเอเยนต์เมื่อได้ตัวสินค้าแล้วไม่ว่าจะได้มาโดยทางใดก็ตาม จะนำตัวสินค้านี้ส่งตามสถานบริการต่างๆ ที่สั่งจองมา

ปัจจัยสาเหตุของการเข้าสู่อาชีพค้าประเวณีนี้ มีอยู่ด้วยกันหลายสาเหตุด้วยกัน ประเด็นที่น่าสนใจในขณะนี้คือ ปัญหาความยากจน ความต้องการตอบแทนบุญคุณพ่อแม่และต้องการช่วยเหลือครอบครัวและปัจจัยที่มีอิทธิพลที่มาจากภายนอกเช่น ได้รับอิทธิพลเห็นแบบอย่างมาจากเพื่อนๆ ที่เข้ามาสู่อาชีพนี้แล้วกลับเข้าหมู่บ้านแต่งกายสวยงาม มีเครื่องประดับที่มีค่า ซื้อสิ่งอำนวยความสะดวกภายในบ้าน ส่งเงินให้พ่อแม่ สิ่งเหล่านี้ทำให้หญิงรู้สึกว่าคุณเองไม่มีค่าและดูดีกว่าเพื่อนๆ ในวัยเดียวกันจึงทำให้เอาแบบอย่างจากเพื่อนและท้ายที่สุดก็เข้าสู่กระบวนการค้าประเวณี

ในยุคหญิงเหนือนี้พอที่จะสรุป ประเภทหญิงบริการ รูปแบบ กระบวนการขายบริการ แหล่ง และผู้ซื้อบริการ ได้ดังนี้

ตารางที่ 1 สรุปยุคหญิงเหนือ

1. ประเภทหญิงบริการ	ส่วนใหญ่แล้วมักเป็นผู้หญิงเหนือ
2. รูปแบบการให้บริการ	มีสังกัดอยู่ตามช่อง หรือสำนักสถานที่ให้บริการ โดยแท้จริง มิได้แอบแฝงอยู่ตามสถานที่อื่นๆ เหมือนเช่นในปัจจุบัน
3. กระบวนการขายบริการ สถานที่ หรือ แหล่ง	ลูกค้ามักดูจากรูปร่างกายหน้าตาเป็น สำคัญ รวมไปถึงราคาค่าบริการด้วย นั่งให้แขกเลือกตามสถานที่ให้บริการมีที่เป็นกิจจะลักษณะเป็น “ช่อง หรือสำนักโสเภณี” มีแม่เล้าคอยและแมงดา คอยควบคุม
4. ผู้ซื้อบริการ	ส่วนใหญ่เป็นชาวพื้นเมืองทางเหนือเอง และเป็นแขกที่มาท่องเที่ยวจาก ต่างถิ่น รวมไปถึงชาวต่างประเทศที่เข้ามาทำธุรกิจ ในแถบจังหวัดทาง ภาคเหนือด้วย มีวัตถุประสงค์ที่จะมาปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศเพียง อย่างเดียว
5. ภาพชีวิตของหญิงบริการ	หญิงบริการในยุคนี้ไม่ได้รับการยอมรับจากสังคมมากนักเป็นที่น่ารัง เกียจแค้นต่อตระกูลและเพื่อนบ้าน หญิงใดมีอาชีพให้บริการถือว่า “เป็น คนชั่ว” ในอีกมุมมองหนึ่งเมื่อได้เงินจากการขายบริการทางเพศแล้ว หญิงนำเงินที่ได้ไปจุนเจือครอบครัวถือว่าเป็นการทดแทนบุญคุณที่พ่อแม่ เลี้ยงดูมา เป็นลูกที่มีความกตัญญูต่อพ่อแม่

พัฒนาการค้าประเวณียุคจีไอตั้งฐานทัพ

ในช่วงระหว่างสงครามเวียดนามอเมริกาได้ยกกำลังพลทหารขึ้นบกที่บริเวณชายฝั่งตะวันออกของไต้หวัน ในยุคนี้ถือว่าเป็นยุคที่เงินสะพัดที่สุดก็ว่าได้ มีโสเภณีจำนวนมากที่รับรายได้จากรายการนี้ แม้กระทั่งโสเภณีไทยได้เปลี่ยนการให้บริการจากคนไทยไปบริการให้คนต่างชาติดีกว่า เพราะได้เงินมากกว่าคนไทยเป็นเท่าตัว ยุคนี้จะถือว่า “ดอลลาร์สะพัด” ก็ว่าได้ และไทยเองในฐานะที่เป็นประเทศที่ตั้งฐานทัพของอเมริกา ในยุคนี้ผู้หญิงไทยที่ได้รับความนิยมจากบรรดาทหารจีไอส่วนใหญ่แล้วจะเป็นผู้หญิงไทยที่มีลักษณะผิวสีแทนเนียน คงมิใช่ลักษณะของหญิงเหนืออีกต่อไป บางคนถึงกับเกิดสายสัมพันธ์รักขึ้นและมีลูกกับทหารจีไอ หรือที่เรียกว่า “ลูกครึ่งฝรั่งจีไอ”

ผลงานของ Godley (2532) (อ้างในสถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล, 2534, หน้า 84 – 95) ได้กล่าวไว้ว่า การค้าประเวณีในประเทศไทยเริ่มเฟื่องฟูในช่วงที่ทหารอเมริกันเข้ามาในประเทศไทยในปี พ.ศ.2503 ซึ่งเป็นช่วงที่มีหญิงบริการไทยมีเงินที่ได้มาจากช่วงสงครามเวียดนาม เป็นจำนวนมาก ซึ่งมีทั้งประเทศฟิลิปปินส์ เกาหลี และไทย และสามประเทศนี้เคยเป็นที่ตั้งของฐานทัพอเมริกันมาก่อน จากปี (พ.ศ.2507- 2519) เป็นระยะเวลา 12 ปี การตั้งฐานทัพในไทยจะอยู่ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือของไทย และในกลางปี พ.ศ.2503 ได้มีการจ้างแรงงานจำนวนมากมาทำ “อาชีพอิเศษ” ในฐานทัพอเมริกัน อาชีพอิเศษในที่นี้หมายถึง อาชีพคู่เดินรำ อาชีพหมอนวดและอาชีพที่ให้ความบันเทิง ทหารอเมริกันเหล่านี้ได้ใช้จ่ายเงินถึง 4,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐต่อปี ผู้หญิงไทยนับแสนเข้าสู่การอาชีพนี้โดยการให้บริการพวกจีไอ เพราะว่ารายได้ดี กว่าเมื่อเทียบกับการให้บริการชายไทย

หลังจากที่ทหารอเมริกันกลับประเทศ เป็นเหตุให้ผู้หญิงไทยจำนวนมากตกงานและสังคมรังเกียจ รวมทั้งผู้ชายไทยเรียนรู้การแสวงหาความสุขตามอย่างพวกจีไอ ต่อมาอาชีพนี้เริ่มเป็นที่ยอมรับ ดังนั้นอาชีพโสเภณีดูเหมือนเป็นเรื่องธรรมดา ชายไทยใช้บริการโสเภณีบ่อยครั้งขึ้น ประกอบกับภรรยาคนไทย “มีการยอมรับในการที่ผู้ชายล่า่อนทางเพศมากขึ้น” จำนวนโสเภณีจึงไม่เคยลดน้อยลงเลย

ในยุคนี้เป็นการสะท้อนให้เห็นว่าการค้าประเวณีเป็นแหล่งรายได้ก้อนใหญ่มาให้กับรัฐบาลไทย และมีเงินตราต่างประเทศไหลเข้ามาเป็นจำนวนมาก ตั้งแต่ปี พ.ศ.2525 การท่องเที่ยวไทยเริ่มเป็นที่รู้จักไปทั่วโลกและไทยทำรายได้จากการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวต่างชาติมาเป็นอันดับหนึ่งแทนรายได้จากการส่งออกข้าว ชาวต่างประเทศมุ่งหน้าเข้าสู่กรุงเทพ พัทยา เชียงใหม่ ภูเก็ต และเกาะสมุย มาท่องเที่ยวเพื่อหวังหาความสุขทางเพศแต่เพียงอย่างเดียว บางคนเห็นภาพเห็นรอยยิ้มอันแสนหวานพร้อมสิริระที่โค้งคำนับในภาพยนตร์โฆษณาของบริษัทการบินไทย ก็คิดว่านั้นคือ “ภาพที่แสดงถึงความเย้ายวนใจ ความอ่อนน้อมและเต็มใจ ในการให้บริการ” แล้วส่งผลกระทบนั้นให้ประเทศไทยเป็นเมืองแห่งรอยยิ้ม แท้จริงแล้วภาพนั้นเป็นการสะท้อนให้เห็นถึง “วัฒนธรรมไทยที่มีความอ่อนหวาน ความอ่อนน้อมถ่อมตน ความอ่อนโยน เป็นมิตรจิต มิตรใจ กับทุกคนทั่วโลกมากกว่าเป็นการเย้ายวนใจอย่างที่ฝรั่งคิดกัน”

ในขณะนั้นแม้ว่ารัฐบาลไม่ได้มีมาตรการอย่างจริงจังในการกระตุ้นเตือนให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่มาเที่ยวในเมืองไทยว่า ต้องไม่มุ่งหวังมาเพียงเพื่อแสวงหาความสุขทางเพศอย่างเดียว และองค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ประกาศให้ ปี พ.ศ.2523 เป็นปีแห่งการท่องเที่ยว และในปี พ.ศ.2530 ก็เช่นกัน แต่ก็มีคำกล่าวของโฆษกรัฐบาลในสมัยนั้นว่า “ขอให้เราหันมามองและยอมรับความจริงว่าถ้าไม่มีการบริการขายความสุขทางเพศ ก็คงไม่มีนักท่องเที่ยวมาก

มายเช่นนี้” (Foreign Bodies, 1987) เป็นการพิสูจน์ให้เห็นว่าการท่องเที่ยวของไทยกับโสเภณีในประเทศไทยนั้น มีความเกี่ยวพันกันอย่างแน่นแฟ้น จนกรุงเทพฯ ได้ชื่อว่าเป็น “ช่องของโลก” และมีการขยายตัวของทัวร์ที่มาจากการเข้ามาของนักท่องเที่ยวจากทั่วทุกมุมโลก มีแพ็คเกจทัวร์แบบใหม่ โดยแพ็คเกจทัวร์นี้รวมค่าบริการ โสเภณีไว้ด้วย เป็นที่แตกตื่นกันไปทั่วโลก ซึ่งเกิดจากการที่ไกด์ในประเทศตะวันตกได้ติดต่อกับเอเจนต์ประเทศไทยไว้ จนได้รับสมยานามว่า “เช็กส์ทัวร์” จากประเทศเยอรมัน ฮอลแลนด์ ญี่ปุ่น และอังกฤษ และมีโฆษณาเกี่ยวกับด้านเช็กส์ทัวร์ด้วยการใช้ข้อความที่ดึงดูดความสนใจจากชาวต่างชาติ

ในช่วงนี้ผู้หญิงไทยจำนวนมากได้แต่งงานกับชาวต่างชาติ ไม่ว่าจะแต่งงานกับทหารจีไอ หรือลูกค้าที่มาใช้บริการแล้วเกิดถูกคอถูกใจขึ้นมา หรือจากบริษัทจัดหาคู่ทางไปรษณีย์ก็ตามมีชาวเยอรมัน ฮอลแลนด์ และอเมริกา จำนวนมากที่อนุญาตให้ผู้ชายซื้อภรรยาไทยได้โดยดูจากแคตตาล็อกและวิดีโอ บางทีก็มาตัวเอาเองที่เมืองไทย เพียงเพื่อดูลักษณะของผู้หญิงไทยเพียงคนเดียวเพื่อแต่งงาน ซึ่งในขณะนั้นหญิงไทยมีชื่อเสียงมากเป็นที่ต้องการของบรรดาผู้ชายต่างประเทศ เพราะความมีเสน่ห์ของหญิงไทยนั่นเอง

เมื่อหญิงไทยแต่งงานกับชาวต่างประเทศพูดภาษาต่างชาติที่ตนไปอยู่ไม่ได้เมื่อแต่งงานไปอยู่ต่างประเทศจึงรู้สึกเหงาคิดถึงบ้าน แม้อยู่กับสามีมีเงินทองใช้จ่ายอย่างสุขสบายแต่กลับไม่มีความสุขทางใจ เพราะใจหนึ่งคิดถึงบ้านคิดถึงครอบครัวที่อบอุ่น อย่างไรก็ตามก็ยังมีหญิงอีกจำนวนมากที่ไปขายตัวยังต่างประเทศอยู่ตาม ในดัลลาส หรือ โรงแรม ในช่วงนี้ปี พ.ศ.2527 หนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์ ได้ประมาณว่าตัวเลขของหญิงไทยจำนวนไม่น้อย 19,000 คน มีอาชีพโสเภณีอยู่ในยุโรป ตะวันออกกลาง ญี่ปุ่น และฮ่องกง และ เมื่อดูจากวีซ่าและใบอนุญาตประกอบอาชีพ สถานภาพของเรอเหล่านี้ผิดกฎหมาย และแล้วเธอก็ได้ติดกับดักพวกเมงดาชาวต่างชาติที่แสวงหาผลประโยชน์ทางเพศจากเธอ

ต่อมาเมื่อมีโรคเอดส์ที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ โสเภณีได้เริ่มตระหนักถึงความเสี่ยงในการติดเชื้อ ในช่วงนี้รัฐบาลยังไม่กล้ายอมรับยังคงเก็บเงียบเพราะเกรงว่าจะทำให้สูญเสียรายได้จากอุตสาหกรรม การท่องเที่ยว และความจริงก็เริ่มปรากฏประเทศไทยกำลังอยู่ในสภาพที่เอดส์กำลังสูงอมแพร่กระจายไปทั่ว สาเหตุเนื่องมาจากการขาดการเผยแพร่ข่าวสารความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องให้กับประชาชนและผู้ให้บริการ ต่อมารัฐบาลได้มีมติให้ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งของการมีเพศสัมพันธ์ มีการเปิดคลินิกนิรนามสำหรับผู้ที่ไปตรวจหา HIV และพบว่าโสเภณีบางพวกติดเชื้อแล้วถูกส่งกลับบ้าน เมื่อชุมชนนั้นรู้ว่าเธอมี HIV คนในชุมชนนั้นไม่ยอมรับเธอเป็นเหตุให้เธอกลับมาประกอบอาชีพโสเภณีอีก ประกอบกับนักท่องเที่ยวบางคนไม่ยอมสวมใส่ถุงยางอนามัยขณะมี

เพศสัมพันธ์ จึงทำให้เชื้อนี้เริ่มแพร่กระจายไปอย่างรวดเร็วจนกระทั่งถ่ายทอดสู่ภรรยาและถ่ายทอดสู่ลูกที่เป็นสายโลหิต

ในยุคจีไอตั้งฐานทัพนี้มีการพัฒนาขึ้นมาจากหญิงบริการทางเพศชั่วคราวครั้งชั่วคราวเพียงอย่างเดียวมาเป็นเมียเช่าที่ต้องคอยดูแลสามีชั่วคราวขณะที่ทำงานอยู่เมืองไทย และในยุคนี้ถือว่าอาชีพนี้มีรายได้มากกว่าอาชีพอื่นๆ โดยทั่วไป และสามารถจำแนกประเภทหญิงบริการ รูปแบบ กระบวนการขายบริการ แหล่ง และผู้ซื้อบริการ พอที่จะสรุปได้ดังนี้

ตารางที่ 2 สรุปยุคจีไอตั้งฐานทัพ

1. ประเภทหญิงบริการ	ส่วนใหญ่แล้วมักเป็นผู้หญิงภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และผู้หญิงเหนือ
2. ปริมาณ	ประมาณกันว่ามีจำนวนนับแสนคนที่วิ่งเข้าสู่อาชีพให้บริการ
3. รูปแบบการให้บริการ	มีอาชีพพิเศษ ได้แก่ อาชีพคู่เดินร่ำ อาชีพหมอนวด อาชีพที่ให้ความบันเทิง และอาชีพเมียเช่า
4. กระบวนการขายบริการ สถานที่ หรือ แหล่ง	ลูกค้าส่วนใหญ่จะชอบหญิงไทยผิวดำเนียน สถานที่ให้บริการมีลักษณะเป็นบาร์ ในตึกลับ ๆ ล่อ ๆ สถานบริการหลากหลายรูปแบบเกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก
5. ผู้ซื้อบริการ	ส่วนใหญ่เป็นทหารในฐานทัพอเมริกัน และนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เข้ามาเที่ยวเมืองไทยหวังเพียงได้ลิ้มรสหญิงไทยและปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ
6. ภาพชีวิตของหญิงบริการ	หญิงบริการในยุคนี้เริ่มได้รับการยอมรับจากสังคมว่ามีอาชีพขายบริการและเมียเช่าบ้าง หาเงินได้จำนวนมากและง่ายจากการให้บริการทหารอเมริกันและนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ประกอบกับได้ค่าตัวมากกว่าขายบริการให้ชายไทย ใช้เงินฟุ่มเฟือย หลังจากให้บริการแล้วเกิดความประทับใจในสิ่งกันและกันมีหญิงไทยจำนวนหนึ่งที่ได้แต่งงานกับทหารอเมริกันแล้วติดตามสามีไปใช้ชีวิตยังต่างประเทศ และก็มีหญิงไทยอีกจำนวนไม่น้อยตกงานจากอาชีพนี้ที่ทำรายได้เป็นกอบเป็นกำ

พัฒนาการค้าประเวณียุคหญิงไทยตะลุมต่างแดน

โสเภณีไทยที่ไปค้าขายประเวณียังต่างประเทศ มีบางส่วนที่ตั้งใจไปประกอบอาชีพขายบริการในต่างแดนโดยเฉพาะ และ กลายเป็นสิ่งแปลกใหม่ ยังหลายๆ ประเทศ เช่น ประเทศญี่ปุ่น ฮองกง เยอรมัน ตะวันออกกลาง ฯลฯ ถือได้ว่าเป็นยุคที่หญิงไทยไปขุดทองยังต่างแดน โสเภณีไทย ตะลุมต่างแดนมีทั้งที่สมัครใจและถูกหลอกให้ไปทำงาน แม่บ้านบ้าง พนักงานเสิร์ฟร้านอาหารบ้าง ฯลฯ มิใช่เพราะปัญหาทางเศรษฐกิจ หรอกหรือ หรืออาจเป็นเพราะ “ความไม่รับผิดชอบครอบครัวของชายไทยบางคน ที่ซึ่งเป็นผู้นำและเป็นหัวหน้าครอบครัวที่ไร้ประสิทธิภาพและไร้ความสามารถในการที่จะนำพาครอบครัว เพื่อที่จะต่อสู้กับปัญหาและอุปสรรคนานาประการที่เกิดขึ้นในขณะที่ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันเป็นครอบครัวโดยสิ้นเชิง” เลยทำให้หญิงไทยจำนวนไม่น้อยที่จำต้องไปบุกเบิกทำงานหาเงินยังต่างแดนส่งกลับมาให้ญาติ พ่อแม่ พี่น้อง และลูกของเธอ ให้ได้อยู่กินกันอย่างมีความสุขสบาย บนความสุขสบายนี้หารู้ไม่ว่า เบื้องหลังชีวิตของเธอที่อยู่ต่างแดนนั้นแสนเศร้าสุดแสนจะขมขื่น บางคนถูกหลอกไปทำงานแม่บ้าน แต่เบื้องหลังกลับถูกนายจ้างบังคับให้ขายบริการทางเพศ งานที่สมัครไปไม่ตรงกับที่ให้ทำจริง หญิงไทยบางคนเมื่อเดินทางไปถึงแผ่นดินต่างแดน ก้าวแรกก็ถูกยึดพาสปอร์ต ถูกกล่าวหาว่ามีหนี้สินจำนวนมากจำเป็นต้องชดใช้โดยการขายบริการทางเพศ ดูเหมือนวงการนี้เป็นแบบนี้ทั่วทุกประเทศมีการบังคับ ขู่เข็ญ จากการขายบริการทางเพศโดยพลีร่างหญิงให้ชายเยี่ยงทาส ถ้าเลวร้ายกว่าคำนี้ก็คงต้องใช้คำว่า “เยี่ยงสัตว์เดรัจฉาน”

ในช่วงนี้มีการประเมินกันว่าหญิงไทยประมาณ 200,000 คน ได้เดินทางไปค้าประเวณียังต่างประเทศทั้งในแถบเอเชียและประเทศในแถบยุโรปและอาหรับ (ศิริพร สะโครบานีค, 2527, ในปัญหาการค้าหญิงและยุทธศาสตร์การแก้ปัญหา. หน้า 26)

การเดินทางไปทำงานยังต่างประเทศของหญิงไทยในแถบยุโรป มีหลากหลายรูปแบบด้วยกันเช่น โดยการชักชวนของนักท่องเที่ยว โดยให้ไปแสดงโชว์ ทั้งเต้นโชว์ รำไทย และการบริการทางเพศ, จากการแนะนำของเพื่อนและญาติหรือคนรู้จัก, ถูกชักจูงโดยนายหน้า, สำนักจัดหางาน และสำนักจัดหาคู่ ดังจะเห็นได้ว่าการเดินทางไปทำงานยังต่างแดนของหญิงไทยมีหลากหลายรูปแบบ (สุดารัตน์ เสรีวัฒน์, 2527, ในปัญหาการค้าหญิงและยุทธศาสตร์การแก้ปัญหา. หน้า 34-40)

ในยุคหญิงไทยตะลุมต่างแดนส่วนใหญ่เป็นหญิงที่มาจากทางภาคเหนือและภาคอีสาน การไปต่างประเทศอยู่ในรูปแบบของการสมัครใจและถูกบังคับให้ค้าประเวณี รูปแบบการขายบริการในแต่ละประเทศแตกต่างกันออกไป บางคนถูกนายจ้างหลอกให้ไปทำงานแต่งงานที่ให้ทำกลับไม่ตรงกับที่สมัคร ไปกลายเป็นถูกบังคับให้ค้าประเวณีแทน การใช้ชีวิตในต่างแดนมักพบแต่ปัญหา

และอุปสรรคนานัปการ โดยทั่วไป และสามารถจำแนกประเภทหญิงบริการ รูปแบบ กระบวนการ
ขายบริการ แหล่ง และผู้ซื้อบริการ พอที่จะสรุปได้ดังนี้

ตารางที่ 3 สรุปยุคหญิงไทยตะลุมดต่างแดน

1. ประเภทหญิงบริการ	ส่วนใหญ่แล้วมักเป็นผู้หญิงเหนือ และรองลงมาเป็นผู้หญิงที่มาจาก ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
2. ปริมาณ	ในยุคนี้ประมาณกันว่ามีหญิงไทยจำนวน 200,000 คน ที่ไปค้าประเวณี ยังต่างประเทศ
3. รูปแบบการให้บริการ	แต่ละประเทศมีรูปแบบการขายไม่เหมือนกัน เช่น ในประเทศญี่ปุ่นจะ อยู่ในรูปของพนักงานต้อนรับ ตามอาบอบนวด บาร์ ในคัลลัส ฯลฯ ใน ประเทศไต้หวันจะอยู่ในรูปร้านตัดผมและมีการบริการทางเพศ หรือแม่ บ้าน ในยุโรปส่วนมากจะเป็นนักแสดงเดินระบำโป๊ หรือไม่ก็ทำงาน ตามร้านเหล้าแล้วให้แขกออฟได้
4. กระบวนการขายบริการ สถานที่ หรือ แหล่ง	เป็นนักแสดงระบำเปลื้องผ้า พนักงานต้อนรับตามบาร์ อาบอบนวด ไนต์คลับ นั่งชั่วคราว พนักงานร้านตัดผม แม่บ้าน คนรับใช้ พนักงาน ร้านอาหาร ร้านเหล้า นางโทรศัพท์ โซเกนิจิโดยตรงตามช่อง
5. ผู้ซื้อบริการ	แต่ละประเทศจะมีนักเที่ยวยามราตรีและนักธุรกิจที่มาหาความสำราญ และคลายเครียดทางเพศหลังเลิกงาน
6. ภาพชีวิตของหญิงบริการ	หญิงบริการในยุคโซเกนิจิไทยตะลุมดต่างแดน มีภาพชีวิตมิได้เป็นอย่างที่ ฝัน ก่อนข้างจะประสบปัญหาไม่ว่าจะเป็นปัญหาทางด้านภาษา วัฒนธรรม ความเป็นอยู่ สภาพแวดล้อมภูมิอากาศที่ไม่ค่อยคุ้นเคยนัก รวมไปถึง ถึงการถูกหลอกลวงจากกระบวนการค้าโซเกนิจิข้ามชาติอีกด้วย

พัฒนาการค้าประเพณียุคโลกาภิวัตน์

ธุรกิจการค้าโสเภณีนั้นควบคุมกลับธุรกิจอื่นๆ ทุกยุคทุกสมัยและดูเหมือนจะควบคุมกับธุรกิจการท่องเที่ยวที่เป็นธุรกิจที่ทำรายได้หลักของไทย และยุคนี้เป็นยุคการคมนาคมที่สะดวกสบายรวมถึงเป็นยุคที่การสื่อสารมาแรง การค้าประเพณีในยุคนี้นับได้ว่าเป็นการค้าโดยใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยให้เกิดประโยชน์ เช่น การใช้อินเทอร์เน็ตในการซื้อขายบริการทางเพศโดยที่ไม่ต้องออกจากบ้านหรือที่พักอาศัยไปหาแขก เพียงแค่นั่งอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์ แค่นี้ก็หาแขกหาเงินได้แล้ว ประกอบกับความใจกล้าของหญิงยุคใหม่ที่มีการโฆษณาเสรีและคุณสมบัติส่วนตัวเพื่อเป็นที่ดึงดูดความสนใจแก่ลูกค้า การพัฒนารูปแบบการค้าประเพณีนี้ทำให้เข้าถึงลูกค้ามากขึ้น มองดูแล้วเหมือนกับการโฆษณาสินค้า

Hughes (2000)(อ้างใน สถาบันวิจิตรศิลป์, 2544, หน้า 21 – 37) ได้กล่าวไว้ว่า ในปี 1994 บริษัท Netscape ได้สร้างสื่อแบบใหม่ที่ส่งผ่านสารสนเทศ เรียกเทคโนโลยีนี้ว่า Word Wide Web เป็นเทคโนโลยีที่ได้รับความนิยมมากในยุคปัจจุบัน อุตสาหกรรมทางเพศได้เห็นศักยภาพของการใช้ระบบนี้ ในราวปี 1994 เดือนกันยายน ธุรกิจการค้าประเพณีได้เกิดขึ้นบนเว็บไซต์แห่งแรกโดยบริษัท Brandy's Babes ซึ่งให้บริการโสเภณีที่เมืองฟีนิกซ์ มลรัฐอริโซนา ได้เริ่มโฆษณาทางเว็บไซต์ขึ้นเป็นครั้งแรก และการให้บริการสดทางอินเทอร์เน็ต ซึ่งเป็นเทคโนโลยีที่ทันสมัยที่ทำให้มีการถ่ายทอดเสียง ภาพ ระหว่างผู้ใช้เทคโนโลยีนี้เริ่มเป็นครั้งแรกเมื่อปลายปี 1995 ได้มีการผสมผสานระหว่างอิเล็กทรอนิกส์กับการค้าโสเภณีและสื่อลามกต่างๆ เพราะขณะนี้ผู้ใช้บริการเพียงแค่อ่านเป็นพิมพ์และโทรศัพท์ เพื่อสื่อสารและดูการแสดงทางเพศได้ แม้ว่าจะอยู่ต่างประเทศ ต่างทวีป ก็ตาม มีการชำระเงินเพื่อธุรกิจทางเพศได้อย่างรวดเร็ว เพียงแค่ชำระเงินผ่านทางอินเทอร์เน็ต โดยใช้บัตรเครดิตทางอิเล็กทรอนิกส์ รายได้ของอุตสาหกรรมทางเพศบนอินเทอร์เน็ตนั้นไม่สามารถระบุได้แน่นอน เนื่องจากกิจกรรมการซื้อขายทางเพศของผู้หญิง เด็ก ผู้ค้ายาเสพติด แมงดา ผู้ชายให้บริการ และผู้ชายสื่อลามก เป็นกิจกรรมที่ผิดกฎหมายจึงไม่สามารถหาตัวเลขที่แน่นอนได้ แต่อินเทอร์เน็ตเป็นแหล่งที่สามารถทำเงินได้สูง จากอุตสาหกรรมทางเพศบนอินเทอร์เน็ตสามารถดึงดูดคนดูได้มาก กำไรที่ได้จากเว็บไซต์พวกนี้มาก

ผลงานของ Hughes ยังกล่าวต่อไปอีกว่า นอกจากอินเทอร์เน็ตข้ามชาติแล้ว ยังมีการค้าประเพณีข้ามชาติอีกด้วย สหประชาชาติได้ประมาณการว่ามีประชาชนถึง 200 ล้านคนที่ถูกบังคับทางเพศ ยกตัวอย่างเช่น ประเทศยูเครน ในแต่ละปีผู้หญิงชาวยูเครนจะถูกส่งไปอเมริกาหลายร้อยคน ส่วนใหญ่เชื่อว่าไปทำงานเป็นพนักงานเสิร์ฟและเลี้ยงเด็ก เพียงเพื่อที่จะถูกบังคับให้เข้าสู่อุตสาหกรรม

กรรมทางเพศ จากการสำรวจพบว่า ผู้หญิงชาวยูเครน 476 คน ไม่มีผู้ใดเลยว่างานอุตสาหกรรมทางเพศนั้น เป็นงานในต่างประเทศที่ยอมรับได้

ในเมืองไทยมีข่าว นักศึกษาค้าประเวณีผ่านทางอินเทอร์เน็ต พบว่า เอเจนต์เป็นนิติกรุ่นพี่ที่จบไปแล้ว หรือนักศึกษาที่ชอบเที่ยวกลางคืนเกือบร้อยคนถ่ายรูปลงบนอินเทอร์เน็ตด้วยเว็บไซต์ จะมีการติดต่อการขายบริการโดยเข้าไป ยังห้องสนทนาหรือแชต “ขายบริการ” และ”มหาลัยขายตัว” ว่าเราต้องการหญิงสาวแบบใด จะมีเบอร์โทรปรากฏถ้าต้องการให้ติดต่อกลับ แล้วจะมีการนัดหมาย ห้องพักให้น้ำหญิงนักศึกษาที่ให้บริการมาส่งตามสถานที่นัดหมายสิ่งนี้ได้แสดงให้เห็นถึงการพัฒนาการค้าประเวณีในไทยที่สมกับเป็นยุคข้อมูลข่าวสารที่ไร้พรมแดนจริงๆ (ไทยรัฐ, 12 สิงหาคม 2544)

ผลงานของ Coomaraswamy (1997)(อ้างใน สถาบันวิจิตรศิลป์, 2544, หน้า 86-88)ได้กล่าวไว้ว่า ในปี 1997 มีผู้หญิง 200 คนถูกเนรเทศออกจากประเทศตะวันตกไปประเทศลิชัวเนีย เนื่องจากลักลอบเข้าเมืองอย่างผิดกฎหมาย โดยหนึ่งในจำนวนนั้นที่ถูกจับจำนวน 28 คนถูกบังคับให้ค้าประเวณี และประเทศอิสราเอลเป็นประเทศจุดหมายปลายทางที่มีการค้าประเวณีจากหญิงสหภาพโซเวียตเก่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศรัสเซีย และมีผู้หญิงชาวรัสเซียจำนวนมากถูกขังอยู่ในคุกประเทศอิสราเอล เพราะว่าพวกเขาไม่มีค่าใช้จ่ายในการถูกเนรเทศออกนอกประเทศ ผู้หญิงที่ลักลอบเข้ามาทำงานนี้มักตกเป็นเหยื่อของการค้าประเวณีและถูกจับมาลงโทษ แต่ผู้ค้ากลับไม่ถูกลงโทษ

ในประเทศแคนาดาเห็นว่า การค้าหญิงเป็นรูปแบบหนึ่งของความรุนแรงที่กระทำต่อผู้หญิง รวมไปถึงการละเมิดสิทธิมนุษยชนด้วย และแคนาดามีวิธีการต่อต้านการค้าหญิง คือ การอนุญาตให้บุคคลที่จะเข้าประเทศโดยได้รับวีซ่าแบบนักท่องเที่ยวเท่านั้น เพื่อต้องการควบคุม และป้องกันการเข้าเมืองโดยผิดกฎหมาย

ในประเทศไชปรัสจะให้เจ้าหน้าที่ตำรวจตรวจคนเข้าเมืองจะทำหน้าที่อธิบายความรู้ ความเข้าใจเรื่องกฎหมาย และสิทธิต่างๆ และให้ความรู้เกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือและการป้องกันสิทธิของแรงงานและการบังคับให้ค้าประเวณี ให้แก่กลุ่มแม่บ้านและกลุ่มนักแสดงที่เข้าไปทำงานในไชปรัส

จากของผลงาน Coomaraswamy ยังพบว่า ในแต่ละประเทศพยายามที่จะหามาตรการในการป้องกันและแก้ไขปัญหาค้าประเวณีหรือการบังคับให้ค้าประเวณีกับคนต่างชาติที่เข้ามาทำงานในประเทศของตน แต่ละประเทศได้มีมาตรการในการควบคุมและป้องกันแตกต่างกันออกไป และจะเห็นได้ว่า Coomaraswamy ได้พูดถึง การเดินทางไปค้าประเวณีของหญิงสหภาพโซเวียตเก่า และแสดงให้เห็นถึงกลุ่มหญิงที่มาจากสหภาพโซเวียตเก่าจำนวนมากเดินทางไปค้าประเวณียังหลายๆ ประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศในแถบตะวันตกและประเทศในแถบตะวันออกกลาง

ตารางที่ 4 บุคโสภณิโลกาภิวัณ

1. ประเภทหุณบริการ	หลากหลายเชือชาติ หลากหลายศาสนา และสิฬิ
2. ปริมาณ	มีทั้งที่แอบแ่งและไมแอบแ่ง (โดยมีอาชีพประจำหรืออาชีพหลักอยู่ แล้วมาขายบริการชั่วคราวครั้งชั่วคราว)
3. รูปแบบการให้บริการ	ค่อนข้างหลากหลาย และใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย เช่น คอมพิวเตอร์ , เป็นสื่อกลางในการขายบริการทางเพศ และใช้โทรศัพท์ ในการติดต่อสื่อสารกับลูกค้า
4. กระบวนการขายบริการ สถานที่ หรือ แหล่ง	เดินหาแะเอง นั่งตามสถานต่างๆ เกือบทุกแห่งเช่น ร้านัก ผับ บาร์ อาบ อบ นวด โรงแรม บังกะโล เกสเฮาส์ โรงน้ำชา บาร์เบียร์ บาร์ผู้ชาย บาร์อาโกโก้ บาร์ร่าว ดิสโก้เธค ไนต์คลับ คาราโอเกะ คอกเทลเลาจ์ นวดแผนโบราณ ชาวน่า คอฟฟี่ชอฟ คาเฟ่ ร้านอาหารหรือสวนอาหาร ร้านเสริมสวย นางทางโทรศัพท์ และในยุคนีที่สำคัญคือ การขายบริการทางเพศผ่านทางอินเตอร์และมีผู้หุณต่างชาติมาค้าประเวณีที่เมืองไทย ไทยเลกกลายเป็นแหล่งปลายทางสำหรับ โสภณิต่างชาติ
5. ผู้ซื้อบริการ	ลูกค้าส่วนใหญ่เกือบทุกวัย มิได้จำกัดเฉพาะวัยทำงาน ทุกเพศ ทุกเชื้อชาติ ทุกศาสนา ทุกสิฬิ และเกือบทุกอาชีพ
6. ภาพชีวิตของหุณบริการ	นอกจากสภาพสังคม และสภาพทางเศรษฐกิจในปัจจุบันบีบบังคับแล้ว ยังมีค่านิยมค่านการใช้ชีวิตที่หุรหุรา ไม่คิดดินแล้วยังใช้เงินเกินตัวหรือเกินรายได้ประจำ หรือรายได้ในแต่ละเดือนที่ได้รับ มีค่านิยมเลียนแบบทางเพศที่ผิดๆ บางคนก็รักสนุกกับการบริการทางเพศ รักสนุกในการเปลี่ยนคู่นอนบ่อๆ

ที่กล่าวมาข้างต้นทั้ง 4 ยุค นี้มีการพัฒนาการค้าประเพณีทางด้านรูปแบบ กระบวนการขายบริการ ผู้ซื้อ ภาพชีวิตของหญิงบริการ เปลี่ยนแปลงไปตามวัน เวลา สถานการณ์ สภาพแวดล้อมทางสังคมวัฒนธรรม การเมือง เศรษฐกิจ เทคโนโลยี ที่เปลี่ยนแปลงไปที่สามารถเอื้ออำนวยให้มีการค้าประเพณี ประกอบกับผู้ประกอบการและผู้ที่เกี่ยวข้องในกระบวนการค้าประเพณีได้สรรหาเทคนิควิธีการใหม่ๆ มาเพื่อการดำรงอยู่ของธุรกิจ รวมทั้งผู้ขายบริการทางเพศมีเทคนิควิธีการและการพัฒนาเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพสังคม สภาพเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลง

ในอนาคตข้างหน้าการค้าประเพณีอาจมีใช้แหล่งหรือสถานที่ขเวริงรมย์ที่มาพบปะเพื่อซื้อขายบริการทางเพศเท่านั้น อาจเป็นสถานที่ๆ เป็นที่พักอาศัยหรือบ้านของคนขายบริการทางเพศเองก็เป็นที่ได้ หรือบางคนอยู่ต่างประเทศแล้วคลิกตามเว็บไซต์สั่งจองมาทางอีเมล ถ่วงหน้า แล้วบินมาที่หลังหรือส่งค่าตัวเครื่องบินมาให้แล้วให้ไปบริการถึงที่ก็เป็นที่ได้ เพราะในอนาคตข้างหน้ามนุษย์ไม่จำเป็นต้องออกไปที่ไหน สามารถอยู่ในบ้านไม่ว่าจะเป็นมุมใดบนโลกนี้ก็สามารถเชื่อมโยงข้อมูลข่าวสารทั่วถึงกันทั่วโลก บ้านของมนุษย์นั้นเป็นปัจจัยหนึ่งในสี่ ที่สำคัญต่อการดำรงชีพของมนุษย์ เป็นแหล่งพักพิงกาย แต่ทว่ามันมีความหมายมากกว่านั้น นั่นก็คือ “เป็นแหล่งพักพิงใจ ในยามที่มนุษย์อ่อนแอจากการออกไปต่อสู้ชีวิตข้างนอก” และถ้ามนุษย์ใช้แหล่งนี้เป็นที่ค้าประเพณีแล้วจะเกิดอะไรขึ้นกับสังคมโลก ความยุ่งเหยิงของครอบครัวและปัญหาของสังคมต้องมีมากกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน และบ้านก็คงไม่เป็นบ้าน ไม่เป็นที่พักพิงกายและที่พักพิงใจของมนุษย์อีกต่อไป

โสเภณีต่างชาติในไทยปัจจุบันยังมีงานศึกษาไม่ค่อยมากนัก ที่เห็นเด่นๆ มีการศึกษาเรื่องการค้าประเพณีหญิงจีนในไทย และการค้าหญิงและเด็กหญิงพม่าในประเทศไทย ซึ่งทั้ง 2 กรณีเป็นการศึกษากรณีที่หญิงถูกล่อลวงมาค้าประเพณี

ผลงานของ ฮิวแมน ไรท์ วอर्थ (1993) ได้พูดถึงการค้าหญิงและเด็กสาวพม่าในประเทศไทย ที่นักค้ามนุษย์กำลังแผ่ขยายไปยังชนกลุ่มน้อยต่างๆ เหล่านี้ โดยนำเด็กและหญิงชนกลุ่มน้อยเข้ามาบังคับค้าประเพณีในประเทศไทย ซึ่งหญิงและเด็กจากพม่าเป็นจำนวนมากต้องตกอยู่ในสภาพที่เป็นทาส ซึ่งเด็กหญิงเหล่านี้ต้องเผชิญกับการละเมิดต่างๆ นานา เช่น ถูกกักกันอย่างผิดกฎหมาย ถูกบังคับให้ใช้แรงงาน ถูกข่มขืนกระทำชำเรา ถูกทำร้ายร่างกาย และส่วนใหญ่ถูกล่อลวงมาแล้วทำงานอยู่ตามช่อง การเดินทางเข้ามายังประเทศไทยจะผ่านมาทางชายแดนตามด่านแม่สายและด่านเมืองระนอง โดยทางเอเจนต์หรือนายหน้าจะหลอกมาทำงานสาวใช้ แม่ครัว คนซักผ้า เด็กเสิร์ฟ หรืองานอื่น โดยเจ้าของช่อง ช่องในที่นี่หมายถึง อาบ อบ นวด บาร์ ไนต์คลับ นอกจากนี้ยังพบว่าการค้าหญิงและเด็กสาวจากพม่ามีเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เพิกเฉยต่อหน้าที่ และช่วยเหลือ และเป็นนาย

๑
306.742

ร 1๙5 ก

๑

160635

หน้าเดียว และรายได้ที่เด็กหญิงเหล่านี้ได้รับจากการขายบริการได้เพียงวันละ 30 บาทเท่านั้น วิธีการที่จะออกจากช่องมีเพียง 3 วิธีเท่านั้นคือ หนีไป ถูกจับ และถูกส่งตัวกลับ

จากผลงานของ ฮิวแมน ไรท์ วอร์ทซ์ พอที่จะสรุปได้ว่า มีเด็กสาวจากพม่านับพันคน ถูกนำมาขายในช่องในไทย และเธอมิได้สมัครใจมาทำอาชีพค้าประเวณี เด็กเหล่านี้ถูกล่อลวงมาและถูกบังคับให้ค้าประเวณี และยังถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนอันพึงมี และประกอบกับเจ้าหน้าที่ตำรวจและเจ้าหน้าที่ควบคุมชายแดนไทยมีส่วนในการค้าประเวณีและดำเนินกิจการช่องเสียเอง

ผลงานของ วรศักดิ์ มหัทธโนบล (2539) ได้กล่าวถึงการค้าประเวณีหญิงจีนในไทย ซึ่งไทยในฐานะที่เป็นประเทศปลายทางที่รองรับหญิงจีนที่มาจากมณฑลยูนนานเพื่อมาประกอบอาชีพโสเภณีในไทย หญิงจีนที่ถูกล่อลวงมาและทั้งที่สมัครใจ เพราะไทยคือ “ตลาดการมรดกที่ใหญ่” โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเขตกรุงเทพมหานคร การเดินทางเข้ามายังไทยจะเดินทางเข้ามาทางตอนเหนือของประเทศไทย ถ้าหากตัดประเด็นตลาดการมรดกออกไปอีกมูลเหตุหนึ่งที่มีการล่อลวงหญิงจีนมาค้าประเวณีในไทย คือ ความศรัทธาของไทยที่สังคมจีนได้รับรู้

การค้าประเวณีในปัจจุบันที่น่าสนใจอีกประการหนึ่งนั้น น่าจะมีใช้หญิงไทยที่เป็นหญิงเหนือหรือหญิงอีสาน หญิงจีน หญิงพม่า หรือหญิงที่มาจากชนกลุ่มน้อย หากยังมีหญิงต่างชาติอื่นที่น่าสนใจนั้นคือ “หญิงที่มาจากประเทศที่เกิดจากการล่มสลายของอดีตสหภาพโซเวียต” หรือที่คนไทยเรียกว่า “หญิงรัสเซีย”